

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Mgr. Ing. L. V., Ph.D.**, zast. opatrovníkem JUDr. Josefem Šírkem, advokátem se sídlem Dr. Bureše 1, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2023, č. j. 30 A 150/2021-192,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **ne příznává**.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů opatrovníka žalobce JUDr. Josefa Šírka **se určuje** částkou 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) zrušil jeho rozhodnutí ze dne 29. 10. 2021, č. j. KUJI 57779/2021, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 5. 2021, č. j. SŘ 197/2015, kterým byla žalobci pro správní řízení ustanovena opatrovnící advokátka Mgr. Blanka Brychtová. Důvodem ustanovení opatrovníka byla žalobcova duševní porucha, která mu bránila samostatně jednat [§ 32 odst. 2 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. Správní orgán I. stupně žalobci opatrovníka ustanovil v rámci řízení o zrušení údaje o jeho místě trvalého pobytu.

2. Řízení před krajským soudem

2.a. Usnesení krajského soudu ze dne 17. 2. 2022, č. j. 30 A 150/2021-52

[3] Žalobce u krajského soudu brojil proti rozhodnutí stěžovatele žalobou, kterou krajský soud usnesením ze dne 17. 2. 2022, č. j. 30 A 150/2021-52, podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. odmítl. Dospěl totiž k závěru, že proti rozhodnutí o ustanovení opatrovníka může opatrovanec brojit v rámci žaloby proti rozhodnutí ve věci samé, a nic tak nebrání tomu, aby se uplatnila výluka ze soudního přezkumu podle § 70 písm. c) s. ř. s., neboť ve vztahu k opatrovanci se jedná o rozhodnutí, kterým se pouze upravuje vedení řízení před správním orgánem.

[4] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 5. 2022, č. j. 5 As 109/2022-29, uvedené usnesení krajského soudu zrušil a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o ustanovení opatrovníka není úkonem, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem podle § 70 písm. c) s. ř. s., a to ani v případě, že proti němu brojí opatrovanec, a věc tak není vyloučena ze soudního přezkumu, protože nebyl důvod k odmítnutí žaloby.

2.b. Rozsudek krajského soudu ze dne 30. 11. 2023, č. j. 30 A 150/2021-192

[5] Krajský soud následně rozsudkem ze dne 30. 11. 2023, č. j. 30 A 150/2021-192, podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

[6] Krajský soud konstatoval, že správní orgán může ustanovit opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu pouze v případě, že účastníku řízení brání v účasti na řízení duševní porucha přechodného rázu. Pokud porucha není toliko přechodná, je nutné rozhodnout o omezení svéprávnosti, přičemž o této otázce rozhoduje výhradně soud. V posuzované věci správní orgány nazvaly, že žalobci v účasti na řízení brání duševní porucha, a to po dobu delší než přechodnou. Za takové situace však správní orgány přistoupit k ustanovení opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu nemohly.

[7] K žalobcově výtce, že měl správní orgán I. stupně přerušit řízení, dokud nebude rozhodnuto v řízení vedeném u Okresního soudu v Českých Budějovicích ve věci omezení žalobcovy svéprávnosti, krajský soud uvedl, že přerušení řízení a vyčkání na ukončení řízení bylo žádoucí s ohledem na rovnoprávné uplatňování žalobcových práv v řízení.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[8] Proti rozsudku krajského soudu brojil stěžovatel kasační stížností a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že ve správním řízení již vydal meritorní rozhodnutí, kterým byl údaj o místě trvalého pobytu žalobce zrušen (řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí bylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku). Rozsudek

pokračování

krajského soudu je tedy zmatečný, neboť ruší procesní mezitímní rozhodnutí, ačkoliv v dané věci již je pravomocně rozhodnuto meritorně.

[9] Podle stěžovatele pouhé vyjádření lékaře o trvalosti duševní poruchy nemůže mít za následek, že nelze postupovat podle § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu. Dokud není rozhodnuto o tom, že žalobce trpí trvalou duševní vadou, pro kterou mu je omezena svéprávnost, není postup podle § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu vyloučen. Navíc, pokud je správní orgán oprávněn ustanovit opatrovníka osobě stížené přechodnou duševní poruchou, tím spíše musí mít možnost jej ustanovit osobě, která je stížena duševní poruchou trvalou.

[10] Stěžovatel nesouhlasil s krajským soudem, že bylo žádoucí, aby správní řízení přerušil a vyčkal rozhodnutí Okresního soudu v Českých Budějovicích ve věci omezení žalobcovy svéprávnosti. Krajský soud před vydáním napadeného rozsudku neověřil, v jaké fázi se toto řízení nachází. Řízení o omezení žalobcovy svéprávnosti totiž bylo zastaveno, což krajský soud do svého rozsudku nijak nepromítl. Upozornil, že podle usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 12. 2022, č. j. 35 Nc 405/2020-134, se žalobce potýká s rekurentní depresivní poruchou s těžkými fázemi, které v poslední době (před vydáním uvedeného usnesení) téměř vymizely. Žalobce podle tohoto usnesení je schopen hájit svá práva, není stížen duševní poruchou, pro kterou by mohl svým jednáním, jehož smysl není schopen chápat, uškodit sobě či svému okolí. Podle stěžovatele je z uvedeného zřejmé, že žalobce nebyl stížen duševní poruchou trvalého charakteru, ale pouze přechodného.

[11] Krajský soud podle stěžovatele též pominul, že v posuzované věci nebyl žalobce jediným účastníkem řízení. Proti žalobcovým procesním právům stála práva navrhovatele ve správním řízení (vlastníka nemovitosti, v níž měl žalobce zapsaný trvalý pobyt), a krajský soud tedy pochybil, pokud neprovedl test proporcionality mezi nerušeným výkonem vlastnických práv k nemovitosti navrhovatele a procesními právy žalobce.

[12] Stěžovatel též podotkl, že i kdyby došlo k porušení § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu, nemohlo toto porušení dosahovat intenzity, která by znamenala zásadní porušení práva na spravedlivý proces žalobce, neboť ustanovený opatrovník řádně hájil práva žalobce a poskytoval mu právní pomoc. Žalobci bylo ustanovením opatrovníka přiznáno více práv, než kolik mu náleželo, nemůže se tedy domáhat zrušení rozhodnutí pro nezákonnost.

[13] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Připustil, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, tj. o zrušení údaje o místu trvalého pobytu žalobce, bylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku. Pokud však krajský soud zrušil napadené procesní rozhodnutí o ustanovení opatrovníka v téže věci, nic tomuto soudu nebrání, aby pravomocné usnesení o zastavení řízení autoremedurou nebo opravným usnesením zrušil.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, za stěžovatele jedná pověřená osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační

stížnost přípustná – a to přesto, že již jednou v této věci rozhodoval a podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, „*jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*“.

[15] Možnost stěžovatele napadnout nové rozhodnutí krajského soudu byla omezena citovaným ustanovením, k jehož aplikaci se vyslovil Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, č. 119/37 SbNU 519, poukázal na to, že je jím zajištěno, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát vyslovil svůj právní názor závazný pro nižší soud, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.

[16] V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud zrušil předchozí usnesení krajského soudu, kterým byla žaloba odmítnuta, a k meritu posuzované věci se tedy neměl vůbec prostor vyjádřit. Je tedy patrné, že kasační stížnost, která směřuje proti věcnému posouzení žaloby, nemůže být považována za nepřipustnou. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti, ověřil při tom, zda tento rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že jádrem sporu je otázka možnosti správního orgánu ustanovit opatrovníka účastníku řízení podle § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu v případě, že je stížen duševní chorobou, která mu brání v řízení samostatně jednat a která není jen přechodného charakteru.

[19] Podle § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu „[s]právní orgán ustanoví opatrovníka osobám stíženým přechodnou duševní poruchou, která jim brání samostatně v řízení jednat, je-li to nezbytné k hájení jejich práv; v těchto případech správní orgán rozhoduje na základě odborného lékařského posudku“.

[20] Citované ustanovení umožňuje správnímu orgánu ustanovit opatrovníka osobě stížené duševní chorobou, přičemž výslovně stanovuje podmínku, že tato duševní porucha musí být přechodná. Pokud se o přechodnou duševní poruchu nejedná, správní řád možnost ustanovení opatrovníka bez dalšího nepředvídá. V takovém případě je totiž namístě účastníka řízení omezit na svéprávnosti, přičemž podle § 57 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), platí (důraz přidán): „Soud může omezit svéprávnost člověka v rozsahu, v jakém člověk není pro duševní poruchu, která není jen přechodná, schopen právně jednat, a vymezí rozsah, v jakém způsobilost člověka samostatně právně jednat omezil.“ O omezení svéprávnosti však může rozhodnout pouze soud (§ 56 odst. 1 občanského zákoníku), přičemž otázku svéprávnosti nemůže posuzovat správní orgán coby předběžnou otázku, neboť se jedná o otázku statusovou [§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Proto správnímu orgánu v případě, že je přesvědčen, že je účastník řízení stížen nikoliv přechodnou duševní poruchou, která mu brání právně jednat, nezbyvá než podle § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu podat podnět k zahájení

pokračování

soudního řízení o omezení svéprávnosti, které lze ostatně zahájit i bez návrhu (srov. § 13 odst. 1 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních).

[21] Teprve pokud je účastník řízení omezen na svéprávnosti v takovém rozsahu, že nemůže v daném správním řízení samostatně jednat, a zároveň za něj nemůže jednat zákonný zástupce či opatrovník ustanovený podle § 62 občanského zákoníku, je namístě účastníku řízení ustanovit opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. a) správního řádu, podle něhož „[s]právní orgán ustanoví opatrovníka účastníkovi uvedenému v odstavci 1, pokud nemá zákonného zástupce nebo nemůže-li ho zákonný zástupce zastupovat a nemá-li opatrovníka podle zvláštního zákona“, přičemž podle uvedeného odstavce 1 „[v] rozsahu, v jakém účastník nemá procesní způsobilost, musí být zastupován zákonným zástupcem“; rozsah procesní způsobilosti se řídí rozsahem (a případným omezením) svéprávnosti podle občanského zákoníku (§ 29 odst. 1 a 2 správního řádu). Ustanovení opatrovníka účastníku řízení, který je stížen nikoliv přechodnou duševní poruchou, který ale je procesně způsobilý (svéprávný v potřebném rozsahu), správní řád neumožňuje. K obdobným závěrům, byť za již neplatné soukromoprávní úpravy rozhodné pro možnosti omezení (či zbavení) svéprávnosti, tj. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 6. 2011, č. j. 6 Ads 23/2011-60. Shodné závěry zastává i komentářová literatura – srov. VEDRAL, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vyd. Praha: RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON, 2012, s. 371, či JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D. *Správní řád*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 234.

[22] K uvedenému je třeba dodat, že za nyní účinné právní úpravy není omezení svéprávnosti za současného ustanovení opatrovníka (§ 62 občanského zákoníku) jediným možným řešením pro jednání s osobou stíženou duševní chorobou – v úvahu přichází i jiná, méně invazivní podpůrná opatření, zejména nápomoc při rozhodování (§ 45 an. občanského zákoníku) či zastoupení členem domácnosti (§ 55 an. občanského zákoníku). Pro úplnost též Nejvyšší správní soud dodává, že omezení svéprávnosti může bezpochyby směřovat i k omezení v uplatňování veřejných subjektivních práv (srov. stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. Cpjn 23/2016, R 3/2017 st., pro konkrétní případ omezení svéprávnosti spočívající v omezení možnosti uplatnění veřejných subjektivních práv srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2022, sp. zn. 24 Cdo 1569/2022, v němž se jednalo o omezení ve věcech dávek státní sociální podpory, ve věcech dávek v hmotné nouzi a ve věcech vyřizování dokladů na úřadech).

[23] Lze tedy učinit závěr, že správní orgán nemůže účastníku řízení ustanovit opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu v případě, že je účastník stížen nikoliv přechodnou duševní poruchou, která mu brání v uplatňování jeho práv, jak správně uvedl též krajský soud.

[24] V posuzované věci správní orgán I. stupně založil svůj závěr o duševní poruše žalobce na lékařské zprávě MUDr. D. K. ze dne 15. 4. 2021 a na lékařské zprávě MUDr. M. P. ze dne 14. 1. 2021. Na základě této dokumentace správní orgán I. stupně dovodil, že žalobcovo duševní onemocnění není dočasné, ale trvalé a rekurující (vracející se). Stěžovatel pak odvolání, v němž žalobce výslovně namítal rozpor postupu správního orgánu I. stupně s § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, přičemž rovněž přijal závěr o trvalosti žalobcovy duševní poruchy.

[25] Rozhodnutí stěžovatele je tedy založeno na skutkovém zjištění, že je žalobce stížen trvalou duševní chorobou a nesprávném právním názoru, že i v takovém případě lze žalobci ustanovit opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu – takové rozhodnutí nemůže v soudním přezkumu obstát. Na tom nic nemění, že se stěžovatel v kasační stížnosti jal zpochybňovat správnost vlastního skutkového závěru s odkazem na usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích ve věci omezení žalobcovy svéprávnosti, z něhož dovozoval, že žalobce není stížen duševní poruchou trvalou, nýbrž přechodnou.

[26] Nejvyšší správní soud však z tohoto skutkového tvrzení a přiloženého důkazu (usnesení o zastavení řízení ve věci omezení žalobcovy svéprávnosti) ani nemůže vycházet. Stěžovatel tvrdí, že byl žalobce stížen toliko přechodnou duševní chorobou, uplatnil poprvé v řízení o kasační stížnosti, ačkoliv mu nic nebránilo tak učinit a usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 12. 2022, č. j. 35 Nc 405/2020-134, navrhnout k důkazu již v řízení o žalobě (napadený rozsudek krajského soudu byl vydán teprve dne 30. 11. 2023). K takovému tvrzení Nejvyšší správní soud s ohledem na zákaz skutkových novot podle § 109 odst. 5 s. ř. s. nemůže přihlídnout. Ani kdyby však Nejvyšší správní soud k tomuto tvrzení přihlédl, na posouzení důvodnosti kasační stížnosti by se nic nezměnilo, neboť toto stěžovatelovo tvrzení by v konečném důsledku nemohlo vést k zamítnutí žaloby. Žalobu totiž nelze zamítnout z jiných skutkových a právních důvodů, než kterými se zabýval a o které své rozhodnutí opřel správní orgán (rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2009, č. j. 4 As 30/2009-102).

[27] Napadený rozsudek nelze považovat za nezákonný ani z důvodu, že ruší procesní rozhodnutí, ačkoliv již bylo rozhodnuto ve věci samé. Ačkoliv má rozhodnutí o ustanovení opatrovníka na postavení opatrovance ve správním řízení zcela zásadní vliv a úkony opatrovníka mohou opatrovanci v některých případech znemožnit efektivní obranu jeho práv (bližší viz výše označený rozsudek NSS č. j. 5 As 109/2022-29), nemusí nezákonnost rozhodnutí o ustanovení opatrovníka představovat vadu řízení, která má za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, zcela bezvýjimečně – posouzení této otázky však náleží soudu v řízení o žalobě proti meritornímu rozhodnutí, kde je nutné uplatnit veškeré důvody, pro které se žalobce domáhá jeho zrušení. Pokud žalobce podal žalobu proti meritornímu rozhodnutí stěžovatele, ale nezaplatil soudní poplatek, pročez bylo řízení o žalobě zastaveno usnesením krajského soudu ze dne 21. 12. 2022, č. j. 30 A 68/2022-78, sám tak zapříčinil, že se mu soudního přezkumu zákonnosti meritorního rozhodnutí nedostane; žalobce přitom nemá pravdu, že krajský soud může zrušit vlastní rozhodnutí o zastavení řízení – krajský soud je doručeným usnesením vázán, nejde-li o usnesení, kterým se pouze upravuje vedení řízení (§ 56 odst. 2 s. ř. s.). Výsledek řízení ve věci samé (případně soudního přezkumu tohoto rozhodnutí) ovšem na důvodnost žaloby (potažmo kasační stížnosti) v nyní posuzované věci nemá žádný vliv.

[28] Stěžovatel nesouhlasil ani s názorem krajského soudu, že bylo vhodné správní řízení přerušit do rozhodnutí soudu o omezení žalobcovy svéprávnosti. Tento názor však Nejvyšší správní soud nepovažuje za *ratio decidendi* napadeného rozsudku, krajský soud tento závěr naopak vyřkl toliko *obiter dictum*. Otázka, zda je namístě přerušit řízení, by byla z pohledu soudního přezkumu relevantní v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 an. s. ř. s., pokud by se účastník řízení domáhal vydání rozhodnutí v přerušeném správním řízení, popřípadě by mohlo nepřerušování řízení představovat vadu řízení, která mohla mít vliv na rozhodnutí ve věci samé, pokud by správní orgán v důsledku nepřerušování řízení

pokračování

jednal s účastníkem řízení, kterému v účinné ochraně jeho práv bránila duševní porucha. Pro nyní posuzovanou věc – zákonnost ustanovení opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu – tak tato otázka není rozhodná. Nejvyšší správní soud však ve shodě s krajským soudem dodává, že je primárně na správním orgánu, aby zvážil, zda při podezření na trvalou duševní poruchu účastníka řízení přistoupí k přerušení řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, než bude rozhodnuto o omezení jeho svéprávnosti (srov. výše uvedený rozsudek NSS č. j. 6 Ads 23/2011-60); v daném případě se ovšem i zdejšímu soudu jeví možnost přerušení řízení jako rozumná. Ostatně sám stěžovatel tvrdí, že dle výše označeného usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích č. j. 35 Nc 405/2020-134 žalobce trpí toliko přechodnou duševní poruchou. Kdyby tedy správní orgán I. stupně správní řízení přerušil a vyčkal výsledku řízení o omezení žalobcovy svéprávnosti, mohl vydání svého nezákonného rozhodnutí předejít.

[29] Jak vyplývá z výše uvedeného, Nejvyšší správní soud se s názorem krajského soudu ve stěžejních otázkách ztotožnil – rozhodnutí stěžovatele o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení usnesení správního orgánu I. stupně o ustanovení opatrovníka bylo nezákonné, a bylo namístě jej tedy zrušit.

5. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl úspěšný, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci plný úspěch, Nejvyšší správní soud mu přesto náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly (výrok II. tohoto rozsudku).

[32] Nejvyšší správní soud ustanovil žalobci usnesením ze dne 29. 4. 2022, č. j. 5 As 109/2022-16, jako opatrovníka JUDr. Josefa Šírka, advokáta se sídlem Dr. Bureše 1185/1, České Budějovice. Ustanovenému opatrovníkovi – advokátovi přísluší za zastupování žalobce odměna a náhrada hotových výdajů (náklady nese stát). Opatrovník ve věci učinil jeden úkon právní služby, a to písemné podání ve věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Opatrovníkovi žalobce za úkon právní služby přísluší odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu]. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Opatrovníkovi se tedy přiznává odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 3 400 Kč. Tuto částku mu NSS vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

[33] Nejvyšší správní soud nestanovil neúspěšnému stěžovateli povinnost uhradit náklady řízení státu za placení odměny ustanovenému opatrovníkovi podle § 60 odst. 4 s. ř. s., neboť podle tohoto ustanovení nemá stát právo na náhradu nákladů řízení, které platil, proti účastníku řízení, který je osvobozen od soudních poplatků. Stěžovatel přitom od soudních

poplatků osvobozen je [§ 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů].

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 23. srpna 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu